

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/584/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214214626
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214214626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Holíča a sudcov JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Zlatice Javorovej vo veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ S. C., nar. XX. W. XXXX, bytom W. Z., M. XXX a 2/ V. C., nar. XX. M. XXXX, bytom W. Z., M. XXX, o 2.071,20 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 6. februára 2015 č. k. 14C/234/2014-100 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej p o t v r d z u j e .

V časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi náhradu trov prvostupňového konania 95,36 eur na trovách právneho zastúpenia a vo výške 49,60 eur na iných trovách, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku na účet splnomocnenej zástupkyne žalobkyne.

Žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa uložil solidárnu povinnosť žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobkyňi sumu 1.449,84 eur, úrok z omeškania vo výške 154,93 eur, úrok z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 1.449,84 eur od 11. novembra 2013 do zaplatenia, mesačnými splátkami vo výške 100 eur, splatné do 20. dňa v mesiaci, pod hrozbou straty výhody splátok. V zostávajúcej časti žalobu zamietol. Žalovaným súčasne uložil solidárnu povinnosť zaplatiť žalobkyňi trovy konania vo výške 95,36 eur na trovách právneho zastúpenia a 51,54 eur na iných trovách, spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, § 100, § 101, § 103, § 107 ods. 1 a2, § 111, § 524 ods. 1 a 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 261 ods. 6 písm. d/, § 497 ods. 1, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 Ob. z. (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 až 3, 5 ZoSÚ (zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov), § 5b ZoOS (zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), § 120, § 160 ods. 1 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o úvere medzi právnu predchodkyňou žalobkyne (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovanými z 24. novembra 2004, ako typovou zmluvou, podľa § 476 a nasl. Ob. z., súčasne však ako spotrebiteľskou zmluvou (pre ktorú je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného

vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci za zmluvných podmienok, ktoré si vopred dodávateľ určil a ktoré spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť). Výklad spotrebiteľského charakteru zmluvy je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. O. z. podrobne špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a ustanovuje zákaz zmluvných podmienok spôsobujúcich nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, pod sankciou neplatnosti. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalovanými súd prvého stupňa priznal žalobkyni nárok na zaplatenie splátok splatných v období od 10. augusta 2011 do 10. novembra 2013 vo výške 1.449,84 eur, vyčíslený úrok z omeškania z nepremlčaných splátok 154,93 eur a úrok z omeškania 9,5% ročne zo sumy 1.449,84 eur od 11. novembra 2013 do zaplatenia. Ako rozdielnu súd prvého stupňa hodnotil situáciu pri uplatňovaní splátok splatných v období od 10. augusta 2010 do 10. júla 2011 (správne mal byť uvedený kalendárny mesiac júl, nie jún, čomu zodpovedala aj celková výška splátok v uvedenom období) vo výške 621,36 eur, ktoré kvalifikoval ako premlčané vzhľadom na dátum podania žaloby 17. júna 2014 (žalobkyňa uplatnila nárok plynúci z uvedených splátok až po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty), ktorá plynie odo dňa keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Súd prvého stupňa poukázal na prednosť právnej úpravy premlčania podľa O. z. (o všeobecnej trojročnej premlčacej dobe) a nie podľa Ob. z. (opravujúcej štvorročnú premlčaciu dobu), keďže v prípade duálnej úpravy záväzkového práva niet dôvod aplikovať na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy podnikateľské právo (v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých právnych inštitútov je v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa aplikovať na tieto vzťahy občianskoprávnu úpravu). Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od O. z. v neprospech spotrebiteľa a spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu zákon priznáva alebo si inak zhoršiť zmluvné postavenie. Ustanovenie § 54 ods. 1 O. z. je dôsledkom transpozície čl. 8 vyššie označenej smernice, ktorá síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no ani nebráni takejto regulácii podľa § 54 ods. 1 O. z. (zamedzujúcej akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti O. z., pričom paušálne uprednostnenie Ob. z. by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace s neprístupnosťou k občianskym právam priznaných O. z.). V dôsledku novelizácie ZoOS (účinné od 1. mája 2014) bol súd prvého stupňa, ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, povinný ex offo (t. j. z úradnej povinnosti) prihliadať na premlčanie práva a to aj vtedy, ak sa spotrebiteľ premlčania nedovolá (§ 5b). Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1, § 149 a § 151 ods. 8 O. s. p., posudzujúc pomer úspechu a neúspechu procesných strán (úspech žalobkyne predstavoval 70% a úspech žalovaných 30%), v dôsledku čoho vznikol nárok na pomernú časť náhrady trov konania žalobkyni v rozsahu 40%. Trovy konania pozostávali z trov právneho zastúpenia 238,39 eur (2 úkony právnej služby á 91,29 eur: prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, 2x režijný paušál, t. j. 8,04 eur x 2, spolu s náhradou DPH 20%), z toho 40% náhrady trov právneho zastúpenia činilo 95,36 eur. Iné trovy konania predstavovali náhradu zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu 124 eur, z ktorej súd prvého stupňa priznal náhradu v rozsahu 40%, kvantifikujúc ju sumou 51,54 eur.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a to voči zamietavému výroku (o zaplatenie 621,36 eur s príslušenstvom) navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu, alternatívne zrušením a vrátením veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie obsahovo odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci a nedostatočným zistením skutkového stavu. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá 24. novembra 2004, v dôsledku čoho sa nespravujú nároky z nej vzniknuté novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 O. z., účinným od 1. januára 2008 (ustanovenia § 52 až 54 O. z. sa do 31. decembra 2007 vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti O. z., ako i na zmluvu podľa § 55 O. z.). Práve vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1. januárom 2008 sa spravujú ustanoveniami Obch. z. bez ohľadu na povahu účastníkov. Na tento prípad bol tak daný dôvod aplikovať ustanovenia o premlčacej dobe podľa Obch. z., pretože ide o absolútny obchodno-záväzkový vzťah, napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo 3/2011 z 28. apríla 2011 (podľa ktorého záväzkové vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obch. z.). Obdobný právny názor odznel aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 4/2012 z 27. marca 2013, podľa ktorého hlavným záväzkovým vzťahom, z ktorého žalobca vyvodzuje nárok, je zmluva o úvere spravujúca sa ustanoveniami Obch. z., preto právny vzťah medzi žalobcom a ručiteľom a žalovaným ako dlžníkom bolo potrebné posúdiť podľa príslušných ustanovení Obch. z., následne aj otázku premlčania žalobcom uplatneného nároku. Nesúhlas s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa žalobkyňa vyjadrila

aj citovaním niektorých častí odôvodnenia rozhodnutí krajských súdov (v Banskej Bystrici, v Trnave, v Prešove a v Žiline), podľa záverov ktorých premlčanie v prípade spotrebiteľských zmlúv, majúcej formu absolútneho obchodu, sa spravuje výlučne Obch. z.. Podľa komentára k § 52 O. z. je tiež dôležité posúdiť, či ide o zmluvu občianskoprávnou alebo obchodnoprávnou, pretože v mnohých prípadoch bude potrebné aplikovať všeobecnú úpravu týchto kódexov, napr. úpravu o premlčaní.

Žalovaní 1/ a 2/ sa k odvolaniu nevyjadrili.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v spojení so závislým výrokom o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p.. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobkyne v odvolaní, odvolací súd dopĺňa ďalšie dôvody.

Súd prvého stupňa správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňa definičné znaky označujúce jej subjekty a to spotrebiteľa (osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), aj podľa právneho poriadku platného v čase jej uzavretia (§ 52 ods. 2, 3 O. z. v znení účinnom do 31.12.2007). Podľa ZoSÚ (§ 2 písm. a/) má tiež charakter spotrebiteľského úveru dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Úprava spotrebiteľskej zmluvy potom tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj ZoOS. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 *Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA*, C-334/92 *Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial* alebo C-91/92 *Paola Faccini Dori a Recrep SRL*) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade definície nachádzajúcej sa v ustanovení § 52 O. z. a ustanoveniach ZoOS (v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia predmetných zmlúv) vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t. j. kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, aj definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobkyňa sa domáha svojho nároku voči žalovaným, ktorí sú spotrebiteľmi.

Z uvedeného potom možno vyvodit' záver, že prípadná nedôslednosť pôvodnej právnej úpravy O. z. (účinnnej do 31.12.2007) nemôže mať za následok nemožnosť spotrebiteľa (vo vzťahu k uplatňovaným nárokom voči nemu zo zmlúv uzavretých do 31.12.2007), reálne sa domôcť práv priznaných normami

na ochranu spotrebiteľa (§ 52 - § 54 O. z.). Až definitívne novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 1 O. z. predstavuje správne transponovanú definíciu spotrebiteľskej zmluvy (ktorou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom).

Obdobný uvedenému je prípad novelizácie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O. z., ktoré už normatívne vyriešilo prednostnú aplikáciu O. z. pred ustanoveniami Obch. z. (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ). Podľa záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 12/2014 z 21. apríla 2015 novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O. z. (účinné od 1. mája 2014) sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Je potrebné zdôrazniť, že súdna prax vyšších súdov, zohľadňujúca nadradenosť komunitárneho práva, ako rozhodujúceho súboru právnych noriem pri výklade národného práva v súvislosti s konaním, v ktorom sa uplatňuje právo proti spotrebiteľovi, ustálila aj do uvedenej doby prednostnú aplikáciu ustanovení O. z. (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/126/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/716/2014). Námietačka žalobkyne o nutnosti favorizovať Obch. z. neobstoí, pretože všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platili a platia aj vo vzťahu k úverom ako tzv. obchodnoprávnym vzťahom (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ), bolo potrebné na daný prípad aplikovať občianskoprávnu úpravu premlčania, ktorá vzhľadom na dĺžku premlčacej doby, je pre žalovaných ako spotrebiteľov priaznivejšia (v porovnaní so štvorročnou premlčacou lehotou podľa Obch. z.). Nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovanými je tzv. absolútnym obchodno-závazkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obch. z. bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávnym ako aj obchodnoprávnym vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ustanovenie § 54 ods. 1 O. z., podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, a preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy (uvedené už odznelo v rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/716/2014-63, zo 16. decembra 2014). Pravidlo prednostnej aplikácie ustanovení O. z., ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, bolo odobrené aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 z 19. júna 2013 konštatoval, že prednostným uplatnením O. z. na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obch. z. nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Odvolací súd sa rovnako stotožnil s aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS na súdenú vec, zakotvujúceho povinnosť súdu v každom konaní preskúmať, či nárok uplatňovaný proti spotrebiteľovi nie je premlčaný (prípadne či nie je daná iná zákonná prekážka, ktorá by neumožňovala nárok po práve priznať). Uvedené ustanovenie má procesný charakter a bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a keďže neobsahuje osobitné prechodné ustanovenie, ktoré by účinky posúvalo na veci rozhodované po účinnosti predmetnej právnej úpravy, je potrebné ho aplikovať na všetky súdené veci v čase rozhodovania (ide o tzv. režim okamžitej aplikovateľnosti, uplatňovanej pri procesných predpisoch). Súd prvého stupňa správne kvalifikoval nárok uplatnený žalobkyňou ako premlčaný, aplikujúc hmotnoprávne ustanovenie o všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, keď uplatňované splátky úveru splatné v období od 10. augusta 2010 do 10. júla 2011 (súd prvého stupňa síce mylne uviedol kalendárny mesiac jún 2011, avšak obdobiu od 10. augusta 2010 až 10. júna 2011 zodpovedá celkovou výškou splátok práve zamietavá časť napádaného súdneho rozhodnutia vo výške 621,36 eur) boli premlčané (premlčacia doba začala plynúť nasledujúcim dňom po splatnosti každej jednotlivéj splátky, t. j. 11. dňa príslušného kalendárneho mesiaca a uplynula v trojročnej premlčacej lehote). Pokiaľ teda bola žaloba podaná na súde 17. júla 2014, správne súd prvého stupňa konštatoval, že bola podaná po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa O. z. a žalobu preto v uvedenej časti zamietol.

S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd sa nemohol stotožniť s odvolacími námietkami žalobkyne, poukazujúcimi na prednostnú aplikáciu ustanovení Obch. z. aj v prípade spotrebiteľskej zmluvy, a s tým spojenú rozhodovaciu činnosť označených súdov. Podľa platného právneho poriadku Slovenskej republiky nie je daná viazanosť právnym názorom vysloveným skorším rozhodnutím súdu

rovnakého stupňa, pričom všeobecne záväzný charakter nemajú ani judikáty. V zmysle záverov ústavnoprávnej judikatúry však Ústavný súd akceptuje práve teleologický výklad právnej normy, ako aj interpretačný postup všeobecných súdov, ktorý je spôsobilý v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zisťovaní jej obsahu, účelu a zmyslu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 650/2013). Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie je daná tiež povinnosť eurokonformného výkladu národného práva, so zachovávaním nepriameho účinku jednotlivých smerníc (pri naplnení cieľov vysokej ochrany spotrebiteľa garantovaných komunitárnym právom). Aplikáciu občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania v spotrebiteľských zmluvách potvrdila vyššie uvedená rozhodovacia prax súdov, pričom rozhodnutia vyšších súdov označených žalobkyňou v odvolaní (v citovaných častiach) nezohľadňujú nadradenosť komunitárneho práva, primárne ako aj sekundárne pramene práva Európskej únie, vrátane rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie, smerujúce k náležitému vyvažovaniu postavenia spotrebiteľa ako slabšej strany v hmotnoprávných a procesnoprávných vzťahoch (v dôsledku len iluzórnej slobody spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy s dodávateľom a s tým spojenej nerovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa). Preto vo svetle eurokonformného výkladu dotknutých právnych noriem nebolo možné sa so žalobkyňou uvádzanými rozhodnutiami na podporu jej tvrdení (v danom prípade) stotožniť. Uvedené sa vzťahuje aj na žalobkyňou citovanú odbornú literatúru.

Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Zahŕňa tiež povinnosť súdu ex offio (z tzv. úradnej povinnosti) preskúmať a prihliadať na neprijateľné podmienky v zmluve. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu (rozsudky SD EÚ C-240/98 až C 244/98 *Océano Grupo Editorial a Salvat Editores*, C-168/05 *Mostaza Claro*). V kontexte uvedeného bolo potrebné riešiť aj dualizmus právnej úpravy dotknutých inštitútov podľa O. z. a Obch. z.. Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej kauze v konaní sp. zn. 6M Cdo/4/2012 (na ktoré poukazovala žalobkyňa v odvolaní) ani nevyslovil právny názor týkajúci sa favorizácie ustanovení O. z. alebo Obch. z. v prípade spotrebiteľskej zmluvy.

Odvolací súd preto podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Podľa § 220 O. s. p. v časti trov konania odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, spôsobom vyplývajúcim z druhej vety výroku tohto rozhodnutia. Súd prvého stupňa dôvodne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p., na základe ktorého správne ustálil aj pomer úspechu a neúspechu procesných strán v danom konaní (40%). Správne tiež kvantifikoval rozsah 40% z uplatnených trov právneho zastúpenia vo výške 95,36 eur, na rozdiel od výpočtu rozsahu 40% z uplatnenej náhrady iných trov, za zaplatený súdny poplatok vo výške 124 eur, kvantifikujúc ho sumou 51,54 eur, správne však tento rozsah predstavuje sumu 49,60 eur.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., na základe ktorých ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania žalovaným 1/ a 2/, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní. Z dôvodu, že si nepodalí návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania a zo spisu vznik týchto trov žalovaných nevyplýval, preto im náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.